SZÖVEG ÉS KÉP: BOKOR KÁROLY

Vasárnap délelőtt, a lépéseim biztonságára ügyelve, a kőkényi dombok közt csúszkálok a megigazodott erdei úton. A parkolóttól néhány perc séta csupán a téli terepszetben, és máris előttem a jégtakaró alatt szunnyadó tározó.

Lékhorgászat a Mecsek lábánál

A parton felfedettett halászi csónak, egy-egy kocogó, a sétányokon, és jó néhány ember a jég hátán is. No, hát akkor óvatoskodjunk csak el az ismerős pecásokig…

Az első léknél régi cimborával paroláznak. Mészáros András és barátai, akik szintén ragadozóhalas- megszállottságukról ismertek. Egy jó perpetésért, rabiókhalas élményekért bárhová elmennek, de mit lehet tenni téliben, amikor jegek fesülnek a tavak fölé és még a folyók is zajlanak? Léket lehet vágni, meg kell próbálni, és ha minden körülmény pacsizol, még csukákat is fogunk az egyesületünk vizén – invitált engem is Mészáros András a Pécs melletti Kőkényi-tóra.

A város melletti szép fekvésű tározóin, az egyesületünk a helyi önkormányzattal együtt gazdálkodva, fontosnak tartja a ragadozóhalak kiemelt figyelemmel kísérését, gondozását. A szabályok és óvják a halakat, de mi, a rabiókhalászás szerelmesei, máshol is nagyon vigyázunk rájuk. A szép csukaállományunkból perpetve nem könnyű a legszebbeket megfogni. Most is szigorúan csak a fogás élményéért próbálkoztunk meg a kishalas léki csukázással, no meg, hogy lássuk milyen az állomány, milyenek a szebb darabok, mert reményeink szerint ezekből is horogra akadhat néhány – fejezi be a tájékoztatást András.

Ezután az ismert pergető, ezúttal ugyan léki horgász, Marci fia után siet, aki a parton sétáló (szintén horgász) nagypapája és a lékek között ingázik. Most minden gyermek, ő is nagyon szívesen van kint a családdal a hóban, fagyban is. Én közben a sok ismerős, a locsogós vizeken is profi horgász közt nézelődöm egy kicsit.

Nem kell nagyon sokat várnom az akcióra sem. Elsőként Maczelka Rolandnál tűnik el az ázsó a lékben. A horgász óvatosan veszi fel a kontaktust a hallal, közben a szomszédságokból is mellénk csúszkálnak néhányan, mindenki elvezi a történteket. Szép bohózás után végül a zsinór, szíl a fékmuszika is. Nagyon erős a hal, de a türelem ezúttal egy szép kroókt termi. A lék szájában sárgul a betelepedés, egy szép, januári csuka. András le is térdel a hal és még inkább a lék előtt. A jeges víz, és a vastag test dacára turkáin fogja a halat, ügyesen ki is csúsztatja a jégre. Ma már nem ez az első kapás, de azért nagy az öröm. Az egyes szállítóhorog éppen csak megszúrta a hatalmas pofát, semmi baja nem lett a szép csukának. Roland elégedetten emeli fel a fotózáshoz. Biztos, ami biztos, Marci gyerek nagyon boldogan segít neki tartani a halat, szerintem nem kérdés az ő horgászjövője sem. A képen a csuka kivételével mindenki mosolyog, de a hal csak akkor, amikor bicsút inthet a farkával. Én is örülök, hogy fotózhattam a jelenetet, de közben bevallom, kicsit vizsketni kezdett a tenyerem. Biztosan a fagy volt az oka, soha sem viselek kesztyűt. A gratulációk után odébb sétáltam és Kaszper János ősszis csukázását firtógattam. János fürge csalihalat tímiffával is kombinált, ősszis szerelékkel úsztatta a lékben. – Itt fogtuk a kishalat is. – jegyezte meg a rend kedvéért, de ez így is van jól, a halak is megjutalmazzák a sportszerű magatartást. Alig telt el egy kis idő, ismét ádrelvalgás csengett bongott a jégen. A tó távolabbi vége felől is fogást jeleztek a hangok. Később még János is, és András is eredményes

Jégtakaró alatt a Kőkényi-tó